
GRUCHNIENIE (2) *sb n*

Pierwsze e jasne, końcowe pochylone.

sg N gruchnienié (1). ◇ [G gruchnieniã.] ◇ I gruchnieniem (1).

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu w innym znaczeniu oraz XVIII w. s.v. gruchnąć w innym znaczeniu.

1. *Upadek; tu przen: nieszczęście, katastrofa (2) : Ták ciężkié iest gruchnienié lyna mégo domu Górntroas 51.*

Zwrot: »upaść gruchnieniem« (1): oto hnet mym chceniem/ Syn/ y mąż miły/ iedném vpádną gruchnieniem. Górntroas 48.

2. *[Stuk, chrzęst, odgłos uderzania: Broń niebieską poználi y Bogá łamego Wódzowie/ y z gruchnienia w łáydaku ftrzał iego VergKoch 266.]*

Cf [GROCHOTANIE], GRUCHNAĆ, GRUCHOT, GRZECHOTANIE

KW